



DVA VLCI

Jeden večer vzal starý indián svého vnuka k lesu a vyprávěl mu o bitvě, která probíhá v nitru každého člověka. Řekl mu: "Synku, ta bitva v každém z nás je mezi dvěma 'vlky'. Jeden je **zlý**. Je to vztek, závist, žárlivost, smutek, sobectví, hrubost, nenávisť, sebelítost, faleš, namyšlenost a ego. Ten druhý je **dobrý**. Je to radost, pokoj, láska, naděje, vyrovnanost, skromnost, laskavost, empatie, štědrost, soucit a důvěra."

Vnuk o tom všem přemýšlel a po chvíli se zeptal: „A který vlk vyhraje?“

Starý Indián odpověděl: „**Ten, kterého krmíš!**“



DVANÁCT MYLNÝCH PŘEDSTAV O ODPUŠTĚNÍ

Některé mylné představy o odpuštění nás mohou zablokovat a vyvolávat zbytečné pocity viny. Musíme je demaskovat, abychom se od nich osvobodili. Je třeba odstranit karikatury odpuštění:

1. *Odpustit neznamená nutně zapomenout.* Odpuštění nepředpokládá ztrátu paměti, ale jen to, že paměť už není přidušena jedovatým plynem.
2. *Odpustit neznamená popřít.* Uznávám realitu toho, co jsem utrpěl, čím jsem trpěl. Nezakrývám fakta.
3. *Odpuštění není pouze věc vůle.* (Je příliš snadné říct: Musím odpustit.) Odpustit nelze na objednávku. Je to milost, o kterou musíme naléhavě prosit.
4. *Odpuštění není magické, ale ani spontánní.* Týká se všech dimenzí lidské osoby (duchovní, psychologické, dokonce i biologické); ty všechny se do něho zapojují.
5. *Odpuštění neznamená, že je všechno stejné jako předtím, než se lidé proti sobě provinili.* V poraněném vztahu se totiž něco navždy změnilo. Musí se nastolit vztah, který už bude jiný.
6. *Odpuštění nevyžaduje, abych se vzdal svých práv,* což by mohlo znamenat, že určitým způsobem odstupuji z nároků spravedlnosti. Odpuštění, které nebojuje s nespravedl-

ností, není v žádném případě znamením síly a odvahy. Naopak je důkazem slabosti a falešné tolerance (například v případě rozvodu).

7. *Odpustit druhému neznamená, že ho omlouvám,* že z něj snímám veškerou odpovědnost a říkám: „Není to jeho vina.“

8. *Odpustit neznamená dávat najevo morální převahu.* V takových případech odpuštění přináší spíš ponížení než osvobození.

9. *Odpuštění v sobě nemá nic z obchodování* („jedině když druhý udělá totéž“). Odpuštění je bezpodmínečné, velkorysé, dává se nezištně.

10. *Odpustit neznamená, že nic nenamítám proti tomu, čím mi druhý ublížil.* Ale říkám mu: „Je pravda, že ses mi způsobil utrpení, ale já se na tebe nezlobím. Vždyť pro mne znamená o tolik víc než tvůj skutek! Chci obnovit svou naději v tebe: vracím ti svou důvěru!“

11. *Poprosit o odpuštění neznamená, že vymáhám něco, co mi druhý dluží, na co mám právo.* Odpuštění není v řádu práva či spravedlnosti, ale je čistě nezasloužené. Spadá do „logiky nadbytku“, nikoli „do logiky rovnosti“ (Paul Ricoeur).

12. *Odpuštění v sobě nezahrnuje bezprostřednost, nebývá okamžitá, často předpokládá dlouhý proces.* Není zkrátka možné odpustit, dokud je rána živá. Je nutné nechat pracovat čas, nebo spíš nechat Boha, aby využil čas!

Některá zranění byla tak traumatizující, že k jejich postupnému zhojení je zapotřebí hodně času, aby bylo možno dát odpuštění, které nebude vynuceno z vnějšku, ale vytryskne z hloubi duše. Takové odpuštění předpokládá, že k němu člověk dospěje ve svém nitru – a po čase tak může spadnout jako zralé ovoce ze stromu, jako ovoce, které dlouho dozrává.

Dvanáct kroků na cestě k usmíření

Podívejme se na několik etap této dlouhé cesty, které se nevypláť jen tak přeskočit:

1. Rozhodnout se, že se nebudu mstít a že přestanu se skutky, které zraňují.
2. Uznat svoje zranění a svou vnitřní ubohost.
3. Sdílet s někým své zranění.
4. Pojmenovat svoji ztrátu, abych ji mohl oželeť.
5. Přijmout svůj hněv i chuť pomstít se.
6. Odpustit si (sám sobě!)
7. Začít chápat toho, kdo se proti mně provinil.
8. Najít smysl, který ono poranění má pro můj život.
9. Vědět, že jsem schopen odpuštění a už omilostněn.
10. Přestat se usilovně snažit o odpuštění (odpuštění není možné někomu vnutit).
11. Otevřít se milosti odpuštění (schopnost odpustit je Boží dar!)
12. Rozhodnout se určitý vztah ukončit nebo jej obnovit.

Odpustit znamená dát najevo, že u toho, kdo mi ublížil,

„nesmí mít zlo poslední slovo“, že on je větší než jeho vina. Pokud jsme nedokázali opravdu odpustit, poznáme podle toho, že se nedokážeme radovat z radosti svého nepřítel a plakat, když se trápí.

(Z knihy Daniela Ange: *Kdo je můj bratr? Karmelitánské nakladatelství, 2005, str. 197-201.*)

DEVÁTÉ BLAHOŠLAVENSTVÍ

Jednoho dne pronesl Ježíš záhadnou větu: „Blahoslavený – šťastný každý, kdo se nade mnou neuráží (nepohorší)“. Trochu divné blahoslavenství. Člověk nemusí být tedy ani chudý, tichý nebo pronásledovaný, a přesto může od Ježíše očekávat spásu. Stačí se nad ním nepohoršovat! To však znamená, že člověk musí přijít s Ježíšem do kontaktu, musí jej „následovat“! A to je velmi náročné: Ježíš bývá často „skandální“, tvrdý, vyvolává životní krize a změny. Ježíš mění náš život. Musíme velmi silně zdůraznit, že **následovat** Ježíše znamená **změnit způsob vnímání Boha, druhých lidí i sebe samých**. Jedná se o tajemství obrácení!

Nevěřící kamarád říká právě obrácenému muži: „Tak ty ses obrátil ke Kristu?“ „Ano.“ Tak to musíš o něm hodně vědět: Kde se narodil, co dělal, co hlásal, kdy a jak zemřel?“ Na všechno dotyčný muž odpovídal: „Nevím!“ „Jak tedy můžeš tvrdit, že ses obrátil ke Kristu?“ „Máš pravdu. Stydím se za to, že o něm doposud skoro nic nevím. Ale vím jedno: Ještě před třemi lety jsem byl opilý. Měl jsem mnoho dluhů. Moje rodina se rozpadala. Žena i děti se každý večer bály, až přijdu domů. Ale teď nepiju, nemám žádné dluhy, moje rodina je šťastná, děti se těší, až budu večer doma... To všechno pro mě vykonal Kristus. To je zatím to jediné, co o něm vím!“

Opravdu poznat Krista znamená být tímto poznáním proměněn. Stejně to přiznává i Pavel po svém obrácení: „Spolu s Kristem jsem ukřižován, už nežiji já, ale žije ve mně Kristus.“ (Gal 2,19) A jakou zkušenost Pavel s Ježíšem učinil? Osobně jej nikdy neviděl, byl tedy v podobné situaci jako my. Pavel prožil s Ježíšem zcela osobní niterné setkání a tato zkušenost naprosto změnila jeho život.

Vůbec nemusíme litovat, že jsme Ježíše neviděli svými očima. Máme však stejnou šanci, jako apoštol Pavel, třeba i denně se s Ježíšem setkat. Ani to nemusíme plánovat, ON přijde sám. Ovšem i způsob setkání s námi si zvolí On sám. Stačí se nad ním nepohoršovat a jen od něho čekat záchranu. „Ale najde Syn člověka na zemi víru, až přijde?“ anebo: „Žádný prorok není vítán ve své vlasti.“ I takto si musel Ježíš postěžovat, když přišel do svého domova a v sobotu promluvil ke svým v synagoze. Jeho krajané byli nad ním naplnění hněvem: Co si to dovoluje, je to přece syn Josefa tesaře a známe všechny jeho příbuzné... Vyvedli ho ven a vedli až na sráz hory, kde ho chtěli usmrtit. „On však prošel jejich středem a ubíral se dál.“ Hrozný výsledek jeho setkání s krajany.

O jediné věci nelze pochybovat: Ježíš z Nazareta prošel mezi lidmi. A jediné, co lidé byli schopni udělat, bylo jej zabít. Avšak uběhly dva tisíce let a křesťané stále ještě existují a hovoří o něm. Boha nelze zavřít do hrobu, Boha nelze vyhnat, stejně jako nelze zakázat slunci, aby každého rána nevyšlo.

Během nanebevstoupení Ježíš pohlédl k zemi, která se už ztrácela ve tmě, a uviděl jen pár světýlek báživě se třepetát v městě Jeruzalémě. Archanděl Gabriel, který přicházel Ježíšovi naproti, se zeptal: „Pane, co jsou ta maličká světýlka?“ „To se moji učedníci modlí spolu s mojí matkou a dalšími ženami. Hned jak se vrátím do nebe, pošlu jim svého Ducha, aby se z těch ustrašených loučí staly živé pochodně, které postupně zapálí láskou všechny národy země!“ Gabriel se odvážil namítnout: „A co, Pane, uděláš, když tento plán selže?“ Po chvíli Ježíš tiše odpověděl: „Ale já žádný jiný plán nemám...!“



Každý křesťan by si měl být s hrdotí vědom toho, že je sice malým světélkem v nekonečně veliké noci, ale že je součástí Božího plánu, který nezkame, protože žádné jiné plány neexistují.

(Z knihy Bruna Ferrero: *Deset slov o víře*)

JEŽÍŠ A ĎÁBEL (Kníže tohoto světa)

Hovořit v posledních letech o ďáblu je velmi nepopulární i v teologických kruzích. A přesto celý Nový Zákon mluví jasně o tom, že spása není jednoznačnou samozřejmostí. Že existuje i druhá možnost – zavržení. Lidově řečeno: existuje jak nebe tak i peklo. A ďábel není jen jakýmsi „obrazem“ zla, ale skutečnou osobou! Na počátku svého působení měl s ním i Ježíš zcela konkrétní zkušenost (trojí pokušení na poušti).



Akad. malíř Ladislav Záborský: *Kristovo pokušení na poušti*

Mnohokrát Kristus zdůraznil, že nás přišel osvobodit z moci Zlého ducha, z otroctví zla a hříchu, že přišel svět spasit – tedy vytrhnout ho z rukou ďábla: „Knížete toho světa“. A právě pokušením na poušti (kde mu ďábel slibuje hmotné zajištění, slávu a moc) ukázal, jak se musí s ďáblem bojovat! Tato ďáblová taktika je stále stejná: ďábel se ukazuje jako dobrodinec, „Anděl světla“, který zná cestu k naplnění našich tužeb po lepším světě. Stačí, aby se člověk poklonil falešnému „božstvu“, a úspěch by měl být zaručen. Obdobou těchto Ježíšových pokušení jsou „moderní ideologie“ a instituce, které se tváří, jako by byly klíčem k řešení současného světa, a proto bychom je měli postavit na první místo.

Sliby jsou neskutečně vábivé a podbízivé, ovšem skutečnost se pak ukáže pravým opakem. Bohužel je člověk zřejmě nepoučitelný... Vedle už klasických ideologií (fašismus, komunismus, nacionalismus, rasismus...) vznikají stále nové (např. ekofanatismus). Vždy však mají stejnou podstatu: tváří se jako dobré a prospěšné pro lidstvo, ale nepočítají s Bohem – Stvořitelem!

Jediný Kristus dělá obojí: „Nepřišel jsem svět odsoudit, ale spasit.“ „Nebojte se, já jsem přemohl svět“ (tedy svět temnoty, svět Zlého ducha) a „Já jsem s vámi až do konce světa.“ „Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, duši zabít nemohou. Ale bojte se toho (dábla), který může tělo i duši uvrhnout do pekelného ohně!“ Překonání ďábelských pokušení a lstí je vskutku nadlidským úkolem. Ale proto je tu Kristus, který to všechno vzal na sebe, a je tu s námi. V každé situaci. ON je naše vítězství.

Podstatou našeho boje se Zlým duchem, který skutečně působí, je právě přemáhání zla: v nás i kolem nás. Ovšem to není možné jen lidskými silami, ale dobrem přicházejícím od BOHA: svátosti církve, modlitba, Boží slovo, svátostiny (což jsou např. požehnané předměty – kříž, růženec, svaté obrázky, svěcená voda; sv. Jana z Arcu říkala, že viděla prchat ďábla při vyzvánění požehnaných zvonů). Tam, kde je láska, naděje, pravá víra a odvážná pokora, kde se neoduzují naši bližní, ale dává se jim nová šance, tam je Zlý duch *bezmocný!* (Vybráno z článku ThDr. C. V. Pospíšila, KT č.21/11)

OHEŇ – SVĚTLO ŽIVOTA

V dávné minulosti existovala země věčné temnoty, kde nebylo vidět ani na krok, lidé do sebe naráželi a byli pořád smutní a nevrlí. Jen z královského paláce občas probleskl úzký prouzek světla. V největším sále paláce totiž na vysokém nádherném svícnu hořel věčný plamen. Nikdo z jeho obyvatel si už nepamatoval, kdo ho kdysi zažehl, a jak je možné, že stále svítí. Všichni se však z něho radovali.

Jednou se král rozhodl vykonat prohlídku svého královského území. Vrátil se celý nešťastný, protože všude viděl jen smutek a bídu. Rozhodl se proto zbořit vysoké zdi paláce, ve kterém byl umístěn svícen s věčným světlem. Když byla zbořena poslední stěna, plamen se rozzářil po celém království. Světlo a teplo způsobily, že se vše zazelenalo, objevily se květiny, začali zpívat ptáci. Lidé se radovali, jeden na druhého se usmívali.



Po nějakém čase se vůdci obcí dohodli, že vyhlásí den díky za světlo. Ve stanovený den se ze všech obcí vypravily průvody k paláci se vzácným svícnem, na kterém hořel plamen života. Když se všichni shromáždili u paty svícnu, najednou zjistili, že je zase tma. Ženy a děti začaly naříkat, muži lamentovat. Každý se chtěl dotknout svícnu, aby znovu probudil světlo k životu.

Z královského obytného domu je pozoroval sám vladař,

kteří jasně viděl, že se plamen nezměnil, jen jeho pošetilý lid stál ve tmě, přesně podle staré moudrosti: „Pod svícnem největší tma!“ Zavolal na lid, aby odstoupil od svícnu, že opět uvidí světlo. Avšak jen někteří poslechli a radovali se. Jiní však se zatvrdili, zůstali stát na místě, zacpávali si uši, aby neslyšeli králův hlas. Přece oni jsou nejbližší svícnu! A tehdy se lidé rozdělili na dva národy: národ světla a národ temnoty. A bohužel je tomu tak dodnes.

Zdání často klame! Další osvědčená moudrost radí: jít vždy přímo ke zdroji světla, nikoliv jen ke skvostnému svícnu, který je pouhým nositelem – nástrojem. A křesťané by měli vědět, že jen **„KRISTUS JE SVĚTLO SVĚTA!“**

(Převzato a zkráceno z knihy „PŘÍBĚHY s úsměvem i slzou v oku“)



Bohoslovec Jiří Zeman – student teologie, nad jehož hmotným zajištěním převzala naše misie patronát, je právě v polovině své přípravy na kněžství. O letošních velikonocích byl naším hostem a aktivně se zúčastňoval všech českých bohoslužeb ve Švýcarsku, a tak jste ho měli možnost mnozí osobně poznat. Jeho jménem děkuji všem vám, kteří jste poslali svůj příspěvek a prosím, *pamatujte* i v dalším roce!!

ÚSPORA ČASU ?

Jednoho čínského vědce pozvali na konferenci, kterou pořádala berlínská universita. Na letišti na něj čekal jeho německý kolega. Po přivítání se oba vydali k zastávce autobusu. Stál tam jeden autobus, který byl už připraven k odjezdu.

Německý profesor popadl Číňana za ruku: „Poběžte! Rychle!“ A rozběhli se k autobusu. Naskočili do něj na poslední chvíli. Hned se za nimi zavřely dveře a autobus se rozjel. Němec s úlevou vydechl a podíval se na hodinky. „Díky Bohu,“ zasípal, lapaje po dechu, „ušetřili jsme tak deset minut.“

Číňan se na něj nechápavě podíval a s úsměvem řekl: „**A co s těmi deseti minutami budeme dělat?**“

Nejde ani tak o to, aby člověk měl dost času, jako spíše o to, čím ho naplní. Včelu všichni chválí, zatímco vosu nahánějí plácačkou.

(Z knihy „Další příběhy pro potěchu duše“)

Moudrost skrytá v humoru:

Jeden mladý muž si zapsal: „Dlouho jsem přemýšlel, proč starší lidé stále častěji čtou Bibli. Pak mi to najednou došlo: *Připravují se (šrotí se) na závěrečnou zkoušku!*“

„Člověk rád vypočítává své potíže, ale neumí počítat své radosti“
(F. M. Dostojevskij)

PRAVIDELNÉ ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY

- Zürich:** každou neděli v **19.00** hod. v kryptě kostela Herz-Jezu Wiedikon, Aemtlerstr. 49 (*přátelské posezení* ve farním klubu po mši svaté každou *poslední neděli* v měsíci!)
- Winterthur:** každou sobotu v **18.00** hod. v kapli P.Marie u kostela St.Ulricha Rosenberg, Seuzacherstr. 1 (*přátelské posezení* ve farním klubu po mši svaté každou *druhou sobotu* v měsíci!)
- Bern:** každou **1.** neděli v měsíci v **09.30** hod. v kryptě kostela Bruder Klaus, Segantinistr. 26
- Aarau:** každou **3.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v sále pod kostelem St.Peter und Paul (u vlak. nádraží)
- Luzern:** každou **4.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v kryptě kostela St.Karl u Karlsbrücke, Spitalstr. 93 (V Bernu, Aarau i Luzernu po mši svaté také *přátelské posezení* u káfé)
- Každá středa:** SETKÁNÍ MLÁDEŽE (slovenské i české) v Italské misii na Feldstr. 109 od **20.00** hodin. Italská misie, kostel Don Bosco, Feldstr. 109, Zürich.
- Každý čtvrtek:** SPOLEČENSTVÍ MODLITBY v Italské misii na Feldstr. 109, kostel Don Bosco, od **19.45** mše sv., po ní modlitba růžence; v postní době pobožnost „*křížové cesty*“, v měsíci květnu „*májové pobožnosti*“.
- První pátek v měsíci:** slovenská mše sv. ve **20.00** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36, Zürich
- Slovenské mše sv.:** v **Zürichu:** každou neděli v **09.30** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36
v **Basileji:** každou **2.** a **4.** neděli v měsíci v **18.00** hod. v kostele Allerheiligen, Neubadstrasse 95.
v **Bernu:** každou **2.** a **4.** sobotu v měsíci v **17.30** hod. na Taubenstrasse v blízkosti hlavního nádraží
v **Ženevě:** každou **1.** a **3.** neděli v měsíci v **16.30** hod. v kostele **St. Julien**, 3,Rue Virginio Malmati, Mayrin 2. **POZOR!! na změnu místa i dne a doby začátku bohoslužeb v Ženevě!!!**
v **Lausann:** každou **3.** sobotu v měsíci v **16.00** hod. v Chapelle du Servan, 12, Ch. Eugène-Grasset

Aktuální informace České i Slovenské misie najdete také na www.slovaci.ch !!!

MIMOŘÁDNÉ AKCE A VYJÍMKY

OASENFEST ve Winterthuru (společná mše všech národnostních menšin u St. Ulrich-Rosenberg) se koná v neděli **11. září 2011.** Začátek v **10.30** h., po mši společný oběd z národních specialit, pak kulturní odpoledne a sponzorský běh. Na závěr vystoupí český „**FOLKLOR 75**“



ZMĚNY ve WINTERTHURU: Během podzimu jsou zrušené české mše v těchto termínech: **10.9.;** **17.9.** a **5.11.**



SETKÁNÍ V ŘÍMĚ: Konference Českého náboženského střediska VELEHRAD a týdenní pobyt i ostatních přihlášených krajanů se letos koná od **03.** do **08. října 2011.** V sobotu **08.10.** mše sv. *ve Winterthuru* **BEZE ZMĚNY!**



PAMÁTKA ZEMŘELÝCH – každý rok v měsíci listopadu vzpomínáme na naše zemřelé, modlíme se za ně a slavíme za ně mše svaté. Také v rámci České misie ve Švýcarsku budeme na naše drahé zemřelé pamatovat na všech místech, kde se konají české bohoslužby.



DEN NÁRODŮ (Tag der Völker) – setkání všech národnostních skupin (Poláci, Češi a Slováci, Tamilové a

Indové), které slaví své bohoslužby v zürišské farnosti Herz-Jesu Wiedikon se koná letos v neděli **11. září 2011.** Společná mše sv. začíná v **10.30** h., po ní následuje APÉRO s ochutnávkami národnostních specialit. **Večerní česká mše tento den se již NEKONÁ!**



KATEŘINSKÁ ZÁBAVA se letos koná v sobotu **26.11.** ve Winterthuru ve velkém sále farního centra při kostele sv. Ulricha, WTH-Rosenberg. Začátek v **18.00** h. mši svatou v kapli P.Marie. Otevření sálu v 19.00 h., začátek zábavy v 19.30 h. Vstupné **15,-** ChFr. Nápoje a malý bufet bude připraven; jinak možnost vlastních zdrojů. Těšíme se na vaši návštěvu!



VÁNOČNÍ BESÍDKA pro rodiče s dětmi je naplánována na neděli **18. prosince 2011,** začátek v **15.00** hod. v sále Italské misie, 1. poschodí hlavní budovy na Feldstrasse 109, Zürich. Možnost parkování ve dvoře misie zdarma (vjezd mezi kostelem a Tankstelle AVIA z Hohlstrasse). Od hlavního nádraží BUS č. 31 směr Schlieren, zastávka Bäckeranlage. Hlásit se můžete od **5.12.** u sekretářky misie paní Jany Jobové, T: **055-2405222.**



HLAS MISIE Oběžník České katolické misie ve Švýcarsku. Vydává: P. Špaček Antonín, Brauerstrasse 99, 8004 Zürich. Tel. i Fax: 044 –241 50 25; E-mail Adresse: spacek.misie.ch@email.cz
Tisk: Offset Holend AG - Töpferstrasse. 26, 8045 Zürich, T: 044 - 272 52 76; offholend@swissonline.ch

